

https://transnational.live/2022/05/14/det-ar-daraktigt-av-sverige-och-finland-att-ga-med-i-nato-og-ignorera-bade-de-verkliga-orsakerna-och-konsekvenserna/?fbclid=IwAR1oMdeX2c2fTWr2SzWV0ApDsmDd4W6KXqiSbQYRr8QZQwn3cryDW_eHAYw

Det är dåraktigt av Sverige och Finland att gå med i NATO og ignorera både de verkliga orsakerna och konsekvenserna

3 Comments

Jan Oberg

14 maj, 2022

Engelska versionen av denna finns här

Detta är vad västvärlden intellektuellt sett – mitt i sin gränslöst självrättfärdiga, militaristiska sinnesstämning – inte förmår att se:

Natos expansionspolitik skapade – och är ansvarig för – konflikten. Ryssland skapade – och är ansvarigt för – kriget. Det finns inget våld som inte har sin grund i underliggande konflikter. Konflikt- och fredskunniga människor talar därför om båda.

Och om de vill ha fred ökar de inte *symptomen* – kriget – utan de tar itu med *den verkliga orsaken, konflikten*, och ber de stridande parterna att berätta vad de fruktar och vad de vill och tar sig sedan steg för steg vidare mot en hållbar lösning.

Men varken mainstream media eller politiker har civilkurage nog att ta itu med *konflikten*. Det handlar bara om kriget och bara om Ryssland/Putin som måste straffas, oavsett vilket pris kommande generationer ska betala. Om vi överlever.

Det är en banalitet att påpeka att det krävs minst två till en konflikt. Men det är den intellektuella och moraliska nivå som beslutsfattare, media och en stor del av den akademiska världen arbetar på i dessa mörka tider.

Detta synsätt har ingen framtid och kan aldrig skapa fred. Punkt slut.

Beslut som fattas med detta irrationella synsätt och denna känslsamhet kommer bara att göra saker och ting värre. Som till exempel att Sverige och Finland går med i Nato baserat på den tillfälliga hysteriska paniken: Det finns helt enkelt inget trovärdigt, realistiskt scenario som skulle leda till en isolerad, oväntad rysk attack mot någon av dem om de förblev alliansfria så som de har varit i årtionden.

Att vissa mindre kunniga personer – eller personer som talar för Nato-medlemskap – till och med har talat om en isolerad, plötslig attack på den svenska ön Gotland är Monty Python-politik.

Varför kommer Sverige och Finland att ansluta sig?

Så, varför kommer Finland och Sverige nu att fatta ett katastrofalt och spänningshöjande beslut om att gå med i Nato? Här är några av de möjliga orsakerna:

- Båda har utsatts för *starka påtryckningar från Nato och i synnerhet från USA*. Sveriges statsminister Olof Palme mördades – en man som stod för FN:s mål om internationell nedrustning, kärnvapenavskaffande och det intelligenta konceptet gemensam säkerhet. USA:s ambassadörer har haft hemliga möten med svenska riksdagsledamöter, det finns många kanaler, krav och belöningar.
- Sveriges enskilt värsta säkerhetsutmaning var *den ryska ubåten, U 137 Whisky on the Rocks*. Den var rysk, ja, men insatsen var en amerikansk PSYOP – Psykologisk Operation – som genomfördes av "navigationsexperten" ombord som var den enda som aldrig intervjuades i Sverige och som kort därefter försvann.

Det var en PSYOP som syftade till att få Sverige att inse att Sovjetunionen var ett hot, att försvaret mot öst var bristfälligt och att man själv borde söka skydd i väst. Detta är ytterst väldokumenterat i professor emeritus *Ola Tunanders* eminenta, flera decennier

långa forskning, senast publicerad i boken "[Navigations-Experten. Hur Sverige lät sig bedras av U 137](#)".

Steg för steg styrdes Sverige i rätt riktning. Vissa svenska politiker visste vad som pågick, men inte media och folket.

- Båda länderna har *låt sig uppvaktas av USA och Nato*. De har under de senaste 20 åren förlovat sig med Nato på alla möjliga sätt – så, som ordspråket säger, varför inte gifta sig nu? Med andra ord, Finland och Sverige går nu med eftersom de – stegvis – har fattat det ena felaktiga beslutet efter det andra, målat in sig i ett "*inget annat än Nato*"-hörn och *abdikerat från varje uns av sitt historiska, självständiga och kreativa utrikespolitiska tänkande*. Och slutat kritisera krigföring och militarism.

Detta har också varit möjligt på grund av att kritiska, eller alternativa, oberoende intellektuella inspel till utrikesdepartementen har skurits bort och ersatts av olika typer av proamerikansk marknadsföring av politiken. I årtionden har Natos ekokammare definierat det nationella pro-Nato-grupptänkandet. Ingen har tillåtit komma in för att fråga: Vart i hela världen är vi på väg om, låt oss säga, 25 år?

- Dessutom ansluter sig nu Sverige och Finland eftersom *eliter med anknytning till det militärindustriella, mediala och akademiska komplexet, MIMAC, i båda länderna – snarare än folket – bestämmer i säkerhets- och utrikespolitiska frågor*. Naturligtvis förekom ytterst lite *öppen* offentlig diskussion, den var inte önskvärd. Beslutsfattarna visste att Natos kärnvapenfundament och medlemmarnas kontraktkrig, särskilt i Mellanöstern, sågs bland medborgarna som i grunden onda.

- Liberala medier påstår att *det inte kan bli någon folkomröstning eftersom det finns en sådan tidspress – förmodligen före den ryska invasionen av Sverige och Finland – och att man därför bara måste fatta det viktigaste utrikes- och säkerhetspolitiska beslutet sedan 1945 i all hast nu när det finns en folklig upprördhet över Ryssland – den älskade, nödvändiga fienden*.

De svenska beslutsfattarna vet naturligtvis att det aldrig kommer att finnas en majoritet på 75 procent eller så för Nato – vilket är vad det borde finnas för att fatta ett så grundläggande, ödesdigert beslut. Så mycket för demokrati, kan man säga – men ingen ny Nato-medlem har hållit en folkomröstning där Nato och andra alternativ diskuterades fritt och där en 75-procentig majoritet var för. (Enligt Svenska Dagbladet den 6 maj 2022 tycker 48 procent att Sverige ska gå med, men på bara en vecka har de som inte vet vad de ska tycka ökat från 22 till 27 procent).

Finlands Nato-vänliga opinion tycks ha ökat från 53 % i februari till 76 % i maj 2022. Den var 19 % 2017 enligt en rapport i [Wall Street Journal](#). Ukraina har spelat sin roll.

- Ytterligare ett skäl att ansluta sig är *den intellektuella nedrustningen, att beslutsfattarna har enats kring ett alternativ, glömt att lämna andra dörrar öppna och medvetet kvävt alternativ*. Fredsdiskursen – i media, politik och forskning – har försvunnit. Fred har kommit att betyda vapen, avskräckning, mer och mer av det kopplas till blind lojalitet med varje USA/Nato-krig. Till exempel beslutade den dåvarande socialdemokratiska statsministern Göran Perssons regering snabbt att sätta

Sveriges lagstiftning om vapenexportförbud ur spel 2001 för att kunna fortsätta exportera vapen till USA under dess invasion av Irak.

Interesting too? Sverige, krisen och världandet

Denna fleråriga intellektuella nedrustning är uppenbar – och tenderar alltid att gynna militära framför civila medel såväl som diplomati. Och naturligtvis inte bara i dessa länder.

Ett institut som SIPRI – Stockholm International Peace Research Institute – har förfallit intellektuellt till något som snarare borde heta Stockholm International Military Security Research, SIMSI – **som jag föreslog för flera år sedan.**

Med andra ord har den politiska kreativitet som behövdes för att bedriva en oberoende politik för neutralitet, alliansfrihet och global nedrustning i kombination med en stark tro på internationell rätt försvunnit för flera år sedan.

Det är lättare att följa flocken – särskilt när det socialdemokratiska partiet i dag, som det verkar, bara existerar till namnet.

- Utan att uttömma alla dessa – tragiska – skäl är ett sista skäl att nämna *mediernas roll*. Liksom överallt annars har medier från vänster till höger enats om en provästlig, icke-neutral politik. Den nuvarande Nato-vänliga propagandan, inte minst i liberala Dagens Nyheter, är genomträngande. Kritiska röster marginaliseras och offentliga informations-”förklarare” reduceras till några gymnasieliknande basfakta i kombination med FOSI, Fake + Omission + Source Ignorance. Sverige kan ha tv-sända paneldiskussioner där de facto alla deltagare är mer eller mindre Nato-vänliga, vilket innebär att en stor del av den allmänna opinionen utelämnas. *)

Vilka blir konsekvenserna av Finlands och Sveriges medlemskap i Nato?

Det finns potentiellt så många – vissa mer sannolika än andra – att de inte alla kan räknas upp i en kort, punktvis analys som denna. Men låt mig nämna:

- *Svenskarna och finländarna kommer att bli mindre säkra.* Varför? Därför att det blir hårdare konfrontation och polarisering i stället för mjuka gränser och medlande attityder. I en allvarlig kris kommer de i praktiken att ockuperas och få veta vad de skall göra av USA/Nato.
- I den mån som *de två länderna någon gång i framtiden kommer att bli ombedda att vara värd för amerikanska baser* – som Norge och Danmark nu – kommer de inte att kunna säga nej! Sådana baser kommer att vara Rysslands förstahands mål i en krigssituation.
- Ur rysk synvinkel är deras *Nato-medlemskap naturligtvis extremt spänningshöjande och konfrontativt.* Ryssland har 8 % (66 miljarder dollar) av de 30 Nato-medlemmarnas militärutgifter. Nu kommer det att bli en enorm upprustning i hela Nato; enbart Tyskland planerar att öka sina till nästan dubbelt så mycket som Rysslands utgifter. Ukraina kommer att få omkring 50 miljarder dollar. Lägg till ett återupprustat Sverige

och Finland och vi kommer att få se Ryssland rusa ner till 4 % av Natos utgifter – och fortfarande kallas för ett formidabelt hot.

- Det kommer *praktiskt taget inte finnas några förtroendeskapande och konfliktlösande mekanismer kvar i Europa*. Ingen diskussion kommer att vara möjlig om ett nytt alleuropeiskt freds- och säkerhetssystem. Och oavsett om det förstås och respekteras eller inte kommer Ryssland att känna sig ännu mer hotat och isolerat och – i en viss situation – bli ännu mer desperat. Som den svagare parten i en a-symmetrisk konflikt normalt gör. Vi lever i mycket farliga tider och dessa två länder i Nato kommer bara att öka faran, det finns inget sätt att minska den.

- Om Finland och Sverige så starkt vill bli "skyddade" av Förenta staterna och/eller Nato är det *helt onödigt att dessa två länder går med*, för om det uppstår en allvarlig kris kommer Förenta staterna/Nato under alla omständigheter att komma för att "skydda" eller snarare använda deras territorier för att komma närmare de baltiska republikerna. Det är vad världlandsavtalen handlar om.

Det enda skälet till att ansluta sig skulle vara paragraf 5 – men nackdelen är att *paragraf 5 stadgar att Finland och Sverige förväntas delta i krig som inte handlar om deras försvar* och kanske till och med i framtida folkrättsvidriga krig à la dem i Jugoslavien, Irak och Libyen. Så, kommer finska och svenska ungdomar att dödas i framtida krig som Natoländer för? Är de redo för det?

- Det kommer att *kosta en förmögenhet att omvandla deras militära infrastruktur till fullständigt Nato-medlemskap* – och när de väl har anslutit sig kan de inte låta bli att betala vad priset än blir. Dessutom kommer det att vara mycket mindre möjligt att fatta suveräna beslut de facto – här är de jure nästan irrelevant. Och det var mycket självbegränsat redan innan de gick med.

- Som Nato-medlemmar *kan Finland och Sverige inte annat än dela ansvaret för kärnvapen* – Natos avskräckning och eventuella användning av dem. Det är också uppenbart att Natos fartyg kan komma att föra in kärnvapen i deras hamnar – men de kommer naturligtvis inte ens att fråga – de vet att det arroganta amerikanska svaret är att "vi varken bekräftar eller förnekar den sortens saker".

Detta strider mot varje fiber hos det svenska folket – och Sveriges beslut att inte utveckla kärnvapen som ligger cirka 70 år tillbaka i tiden.

- *De dagar då Sverige och Finland – åtminstone i princip – kan arbeta för alternativ är räknade*. Det vill säga för FN:s fördrag om kärnvapens avskaffande och FN:s mål om allmän och fullständig nedrustning, alla alternativa politiska koncept som gemensam säkerhet, mänsklig säkerhet, ett starkt FN etc. De kommer inte att kunna fungera som medlare – som till exempel Österrike och Schweiz. Ingen Nato-medlem kan ge något annat än en läpparnas bekännelse till sådana ädla mål. Nato är inte en organisation som uppmuntrar alternativ. I stället strävar den efter monopol samt regional och global dominans.

- *Finland och Sverige säger ja till det militaristiska tänkandet*, till ett "fredsparadigm" som genomsyras av vapen, upprustning, offensivitet (lång räckvidd + stor destruktiv

kapacitet), avskräckning och ständigt hot: Nato är mänsklighetens mest militaristiska organisation. Dess ledare, Förenta staterna, har varit i krig 225 av 243 år sedan 1776. Alla idéer om icke-våld, FN-stadgans bestämmelse om att skapa fred med övervägande fredliga medel (artikel 1 i stadgan) kommer att gå upp i rök.

Interesting too? Boaventura de Sousa Santos: Europe is sleepwalking into another world war

- *Den politiska uppmärksamheten, liksom penningmedel, kommer att ha en tendens att övergå till militära frågor, bort från att bidra till att lösa mänsklighetens mest brådskande problem. Men – vi vet det nu – föreändningen kommer att vara Putins invasion av Ukraina. Finns det någon stor förändring som inte kan motiveras med hänvisning till detta?*

- Även om alla vet att Arktis inom en nära framtid kommer att vara en region av central betydelse för säkerhet och fred, har denna fråga knappast diskuterats i samband med de två ländernas Nato-medlemskap. Det krävs dock ingen större sakkunskap för att se att USA/Natos tillgång till Sverige och Finland är en klar fördel i den framtida konfrontationen med Ryssland och Kina där.

- Som Nato-medlemmar inte bara accepterar utan *förstärker Sverige och Finland decennier av hat mot det ryska folket, allt Ryssland inklusive rysk-europeisk kultur*. Det kommer att säga ja till västvärldens hänsynslösa, reflexmässigt kollektiva (olagliga) bestraffning av allt ryskt, upphävandet av Ryssland i alla dimensioner.

I kontrast mot detta stod en gång i tiden Finlands president Kekkonen för en politik av aktiv neutralitet, en roll som mellanhand och initiativtagare till OSSE. Finland var stolt

över att dess folk kände att varken öst eller väst var en fiende, olika typer av ekvidistans rådde. Och *detta* var under det första kalla krigets höjdpunkt, då Warszawapakten var ungefär tio gånger starkare gentemot Nato än vad Ryssland är i dag. Hur och varför? Ett skäl var att politiken hade en intellektuell grund och ledare en medvetenhet om vad krig innebar. Så är det inte i dag.

- Det perspektiv som inga Nato-förespråkare talar om är detta: Med all sannolikhet *har vi bara sett den hårda början på ett extremt kallt krig med en ständigt ökande risk också för ett varmt krig*. Det är USA:s – och det innebär Nato – uttalade syfte att försvaga Ryssland militärt i Ukraina så att det inte kan resa sig någonsin igen och att underminera dess ekonomi genom historiens hårdaste, tidsbegränsade och villkorlösa sanktioner – det vill säga sanktioner som inte kommer att hävas på en livstid eller mer.
- Och slutligen, *genom att gå med i Nato kommer de två länderna att tvingas ställa sig på västvärldens sida i den kommande förändringen av världsordningen* där Kina, Mellanöstern, Afrika och Sydamerika samt stora regionala icke-västliga sammanslutningar kommer att bli starkare.

USA:s prioritet nummer ett är Kina. Som Nato-medlemmar kommer Sverige och Finland inte att kunna gå på två ben i framtiden, ett västerländskt och ett icke-västerländskt, och kommer att förfalla och falla med västvärlden – det amerikanska imperiet och Nato i synnerhet.

Om du tycker att detta är ett alltför vågat och pessimistiskt scenario följer du inte utvecklingen och trenderna utanför själva västvärlden. Tänk också på att *ett splittrat och problemtyngt USA, EU och Nato just har gått samman av en enda anledning: den negativa politiken att hata Ryssland och dölja dess kristallklara medansvar för den konflikt som förde oss dit vi nu är*.

Västvärlden har ingen positiv vision längre – dess aktioner handlar om upprustning, hot, sanktioner, demonisering, det självrättfärdiga "vi har aldrig gjort något fel" och den samtidigt projicerade av sina egna mörka sidor på andra, särskilt Kina.

Att små länder lägger alla sina ägg i samma korg när de har alternativ och agerar utan en aning om de kommande fem till tio åren har alltid varit ett recept för katastrof, för krig.

Både Nato och EU agerar i dag som passagerarna gjorde i restaurangen på det eleganta, lyxiga RMS Titanic.

Det fanns enorma problem som borde ha lösts för att mänskligheten skulle överleva: klimat, miljö, fattigdom, ojämlikhet, militarism, kärnvapen osv. De är nu bortglömda. Ekonomiska kriser och störningar följde, och sedan kom Corona och tog hårt på alla slags resurser och energier. Och slutligen, nu detta krig i Europa med dess underliggande Natoskapade konflikt.

Det är inte rätt tid att fatta beslut i en tid av historisk hysteri och panik. Detta är verkligen en tid att hålla huvudet kallt.

Man kan bara beklaga att Sverige och Finland saknar intellektuell kraft att se den större bilden i tid och rum. Nato har sedan 1949 haft tid att bevisa att det kan skapa fred. Vi vet nu att det inte kan det. Att gå med är därför en enda stor gåva till militarismen och framtida krigföring.

* Var säker på att en sådan här analys inte kommer att väcka någon reaktion i något Natolands media eller bland beslutsfattare, trots att den skickas till tusentals av dem.

Artikeln i original på [The Transnational](#).

Översättning av *Pål Karlsson* med hjälp av www.DeepL.com/Translator (free version).